

POLSKIE TOWARZYSTWO ELEKTROCIĘPŁOWNI ZAWODOWYCH

Biuro: ul. Krucza 6/14, 00-950 Warszawa tel.: (22) 693-23-68, 621-02-81 wew. 243, 454, 463; fax.: (22) 628-69-93
PTEZ/ 22 /2015 Warszawa, 23 stycznia 2015 r.

**Pan
MAREK ZIÓLKOWSKI**

Przewodniczący
Komisji Gospodarki Narodowej

**Pani
JADWIGA ROTNICKA**

Przewodnicząca
Komisji Środowiska

Senat RP

Szanowni Państwo,

W związku z uchwaleniem przez Sejm RP w dniu 16 stycznia 2015 r. ustawy o odnawialnych źródłach energii (dalej: ustawa o OZE), w imieniu Polskiego Towarzystwa Elektrociepłowni Zawodowych, pragniemy zwrócić uwagę na kilka kluczowych elementów ustawy wymagających, dla prawidłowego stosowania nowej regulacji, zmian na najbliższym etapie prac legislacyjnych:

1. **Art. 44 ust. 3 ustawy o OZE** reguluje przypadki, w których nie przysługuje świadectwo pochodzenia dla energii elektrycznej wytworzonej w instalacji odnawialnego źródła energii. Przepisy zawierają nieprecyzyjne sformułowania, które mogą w przyszłości powodować wątpliwości w zakresie ich wykładni, utrudniając lub wręcz uniemożliwiając osiągnięcie celu legislacyjnego.

W zakresie art. 44 ust. 3 ustawy o OZE dostrzegamy następujące problemy interpretacyjne:

- (1) Przepis art. 44 ust. 3 ustawy o OZE (zdanie pierwsze – wprowadzenie do wyliczenia) nie precyzuje czasu, za jaki nie będzie przysługiwać świadectwo pochodzenia dla danej instalacji odnawialnego źródła energii. Literalna wykładnia tego przepisu prowadzi do wniosku, że nawet jednokrotne wykorzystanie w danej instalacji paliw wskazanych w art. 44 ust. 3 pkt 1-7 ustawy o OZE spowoduje całkowitą niemożność uzyskania świadectw pochodzenia w przyszłości, nawet w przypadku późniejszej zmiany operatora.
- (2) Szczególnie istotnym problemem proponowanej regulacji zawartej w art. 44 ust. 3 ustawy o OZE jest zakaz wydania świadectw pochodzenia dla całości energii objętej wnioskiem o

wydanie świadectw pochodzenia, a nie tylko dla tej części która zostanie zakwestionowana jako niespełniająca kryteriów ustawowych. Ze względu na nieprecyzyjne kryteria postulujemy dopuszczenie możliwości uwzględnienia wniosku o wydanie świadectw pochodzenia w części albo wyrażne umożliwienie skorygowania tego wniosku przez uprawnionego wytwórcę.

Jako uzasadnienie niniejszej propozycji w zakresie istniejących instalacji OZE pozwalamy sobie przywołać art. 88 ustawy o OZE, który przewiduje możliwość zakwestionowania przez Prezesa URE jedynie części energii wytworzonej z biomasy niezgodnej z kryteriami określonymi w przedmiotowej ustawie.

- (3) W art. 44 ust. 3 pkt 4 ustawy o OZE dotyczącym biomasy określenia: „zanieczyszczonej” “w celu” zwiększenia jej wartości opalowej lub zawierającej „substancje niewystępujące naturalnie” w “danym rodzaju biomasy” są nieprecyzyjne.

W tym zakresie wskazujemy, iż przepisy ustawy o OZE nie regulują kto i w jaki sposób miałby zbadać cel zanieczyszczenia, w szczególności w przypadku dłuższego łańcucha dostaw biomasy. Ponadto zwracamy uwagę, iż każda biomasa dostarczana w celach hurtowych zawiera zanieczyszczenia, a więc substancje nie występujące naturalnie (pył, piasek, liście, itp.). Co więcej, każda zewnętrzna substancja „niewystępująca naturalnie” w danym rodzaju biomasy, a więc również każdy inny rodzaj biomasy spełniającej kryteria ustawowe, będzie tym samym skutkować dyskwalifikacją spalanej biomasy.

Celem ustawy o OZE jest wyłączenie określonych rodzajów zanieczyszczeń, które powinny być sprecyzowane w ustawie, sugerujemy doprecyzowanie delegacji ustawowej zawartej obecnie w art. 119 ustawy o OZE, poprzez upoważnienie Ministra Gospodarki do ustalenia listy i procentowej zawartości zanieczyszczeń, które mogą znajdować się w biomase objętej wsparciem.

- (4) Art. 45 ust. 2 pkt 7, art. 71 ust. 3, art. 75 ust. 4 pkt 4 oraz art. 79 ust. 3 pkt 9 ustawy o OZE wymaga złożenia oświadczeń pod rygorem odpowiedzialności karnej, zwracamy uwagę na to, że oświadczenie dotyczące braku substancji niewystępujących naturalnie w danym rodzaju biomasy (np. w art. 45 ust. 2 pkt 7 lit. c)) będzie nieprawdziwe w każdym przypadku, gdyż każda biomasa zawiera zanieczyszczenia będące substancjami, które nie są jej składnikiem naturalnym. Literalna wykładnia przepisów prowadzić więc będzie do całkowitej niemożliwości uzyskania wsparcia przez wszystkich wytwórców niezależnie od stopnia staranności i uczciwości.

Uwzględniając powyższe proponujemy następujące zmiany w ustawie z dnia 16 stycznia 2015 r.:

1) w art. 44 w ust. 3:

- a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„3. Świadectwo pochodzenia, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje dla części energii elektrycznej wytworzonej w instalacji odnawialnego źródła energii, w której:”

- b) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) wykorzystano biomasę zanieczyszczoną o parametrach niezgodnych z przepisami wydanym na podstawie art. 119 ustawy w celu zwiększenia jej wartości opałowej lub zawierającą substancje niewystępujące w danym rodzaju biomasy — w przypadku dedykowanej instalacji spalania biomasy, a także instalacji spalania wielopaliwowego, dedykowanej instalacji spalania wielopaliwowego oraz układu hybrydowego, wykorzystujących do wytwarzania energii elektrycznej biomasę, biopłyny, biogaz lub biogaz rolniczy;”.

2) art. 119 otrzymuje brzmienie:

„Art. 119. Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rynków rolnych oraz ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, listę i procentową zawartość zanieczyszczeń, które mogą znajdować się w biomasie wykorzystywanej w instalacji odnawialnego źródła energii wytwarzającej energię elektryczną objętą systemem wsparcia oraz sposób weryfikacji biomasy, biopłynów, drewna innego niż pełnowartościowe oraz substratów, o których mowa w art. 2 pkt 2, oraz sposób dokumentowania ich pochodzenia na potrzeby systemu wsparcia, biorąc pod uwagę potrzebę prawidłowego kwalifikowania wytworzonej energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii.

2. Obecne brzmienie **art. 116 ustawy o OZE** spełnia część postulatów sektora zgłaszanych na etapie prac Podkomisji nadzwyczajnej do spraw energetyki i surowców energetycznych o rządowym projekcie ustawy o odnawialnych źródłach energii (druk 2604). Przepis ten nie uwzględnia jednak nadal podstawowego z nich, jakim jest **konieczność wprowadzenia mechanizmu, który uniemożliwi wypieranie, poprzez wsparcie instalacji OZE, z systemów ciepłowniczych instalacji kogeneracyjnych.**

W tym zakresie zwracamy uwagę, iż zarówno ciepło z OZE, jak i ciepło użytkowe w kogeneracji są na gruncie przepisów unijnych i krajowych promowane i każdy z nich wpływa na wzrost efektywności dostarczania ciepła do systemu ciepłowniczego, o której mowa w art. 28 ust. 3 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. nr 94, poz. 551 z późn. zm.). Konstruując zatem system wsparcia dla odnawialnych źródeł energii, nie można doprowadzić do sytuacji, w której nastąpi wykluczenie z rynku instalacji kogeneracyjnych, co może nastąpić po wejściu w życie przepisu w obecnym jego kształcie. Taka regulacja jest także sprzeczna z przepisami unijnymi w tym zakresie. Zgodnie z preambułą do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (Dz. U. z UE. L. z 2013 r. Nr 113, poz. 24), kogeneracja wykazuje „znaczący potencjał w zakresie oszczędności energii pierwotnej, który jest w Unii w dużym stopniu niewykorzystywany”. Ponadto, powyższa dyrektywa, a także projekt ustawy o efektywności energetycznej z dnia 4.12.2014 r. (wersja 1.20), wymaga istnienia w państwach członkowskich *„efektywnego systemu ciepłowniczego i chłodniczego”*, w którym do **produkcji ciepła lub chłodu wykorzystuje się w co najmniej 50 % energię ze źródeł odnawialnych, lub w co najmniej 50 % ciepło odpadowe, lub w co najmniej 75 % ciepło pochodzące z kogeneracji, lub w co najmniej 50 % wykorzystuje się połączenie takiej energii i ciepła.** Mając to na uwadze, zasadne jest uwzględnienie w powyższym ustępie nie tylko ciepła wytwarzanego z odnawialnych źródeł energii, z instalacji termicznego przekształcania odpadów lub ciepła odpadowego z instalacji przemysłowych, ale także ciepła pochodzącego z kogeneracji, której promowanie jest ważnym celem polityki energetycznej Unii Europejskiej.

Ponadto zwracamy uwagę, iż wprowadzenie preferencji jedynie dla części form efektywnego wytwarzania ciepła, czyli ciepła z OZE, przy równoczesnym wyeliminowaniu ciepła wytwarzanego w kogeneracji, może spowodować, iż utracony zostanie jeden z podstawowych argumentów przyjmowanych dla tworzenia programu wsparcia dla kogeneracji, tj. że kogeneracja jest najbardziej efektywną formą wytwarzania energii, wpisującą się jednoznacznie w działania UE i Polski na rzecz poprawy efektywności energetycznej. Fakt ten może bardzo mocno zaważyć na ocenie przez KE polskiego programu wspierania kogeneracji, który między innymi dzisiaj jest przedmiotem prac notyfikacyjnych.

W związku z powyższym postulujemy, aby w art. 116 ustawy o OZE wprowadzić następujące zmiany:

1) ust. 3 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

"4) zgodnie z informacją określoną na podstawie ust. 13, w sieci ciepłowniczej, do której miałyby zostać dostarczone ciepło, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, w skali roku kalendarzowego poprzedzającego rok złożenia oferty mniej niż:

- a) 50% stanowi ciepło wytworzone z odnawialnych źródeł energii, lub
- b) 50% stanowi ciepło z instalacji termicznego przekształcania odpadów, lub
- c) 50% stanowi ciepło odpadowe z instalacji przemysłowych, lub
- d) 75% stanowi ciepło użytkowe w kogeneracji, lub**
- e) 50% stanowi połączenie rodzajów ciepła, o których mowa w lit. a-d;"**,

2) ust. 14 otrzymuje brzmienie:

"14. Udział procentowy ciepła dostarczonego w ciągu roku kalendarzowego do danej sieci ciepłowniczej wytworzonego z odnawialnych źródeł energii, ciepła z instalacji termicznego przekształcania odpadów, ciepła odpadowego z instalacji przemysłowych **oraz ciepła użytkowego w kogeneracji**, w łącznej ilości ciepła dostarczanego do tej sieci w ciągu roku kalendarzowego, oznaczony symbolem U_{DH} , wyznacza się według wzoru:

$$U_{DH} = \frac{\sum_{i=1}^n Q_{i,OZE} + \sum_{i=1}^n Q_{i,itpo} + \sum_{i=1}^n Q_{i,odp} + \sum_{i=1}^n Q_{i,kogen}}{\sum_{i=1}^n Q_{i,dsc}} \cdot 100 \%$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

$Q_{i,OZE}$ - ilość ciepła z odnawialnych źródeł energii dostarczoną w ciągu roku kalendarzowego do danej sieci ciepłowniczej, do której nie wlicza się ciepła z instalacji termicznego przekształcania odpadów, wyrażoną w GJ,

$Q_{i,itpo}$ - ilość ciepła z instalacji termicznego przekształcania odpadów dostarczoną w ciągu roku kalendarzowego do danej sieci ciepłowniczej, wyrażoną w GJ,

$Q_{i,odp}$ - ilość ciepła odpadowego z instalacji przemysłowych dostarczoną w ciągu roku kalendarzowego do danej sieci ciepłowniczej, wyrażoną w GJ,

$Q_{i,kogen}$ - **ilość ciepła użytkowego w kogeneracji dostarczonego w ciągu roku kalendarzowego do danej sieci ciepłowniczej, do której nie wlicza się ciepła użytkowego w kogeneracji wytworzonego z odnawialnych źródeł energii oraz ciepła użytkowego w kogeneracji pochodzącego z instalacji termicznego przekształcania odpadów, wyrażoną w GJ;**

$Q_{i,dsc}$ - ilość ciepła dostarczoną w ciągu roku kalendarzowego do danej sieci ciepłowniczej ze wszystkich źródeł dostarczających ciepło do tej sieci, wyrażoną w GJ,

n - liczbę źródeł ciepła dostarczających do danej sieci ciepłowniczej odpowiednio ciepło z odnawialnych źródeł energii, ciepło z instalacji termicznego przekształcania odpadów, ciepło odpadowe z instalacji przemysłowych lub **ciepło z instalacji kogeneracyjnych**."

Z poważaniem

Dyrektor
dr inż. Jacek Ryk

